06/12/2020

Πανηγύρισε ο Ιερός Μητροπολιτικός Ναός στα Τρίκαλα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης

Τελέστηκε με κάθε εκκλησιαστική λαμπρότητα την Κυριακή 6 Δεκεμβρίου 2020 η μνήμη του Αγίου Νικολάου Αρχιεπισκόπου Μύρων του Θαυματουργού. Το πρωί στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Νικολάου Τρικάλων, κεκλεισμένων των θυρών και χωρίς την παρουσία πιστών, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγών κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στον όρθρο και στην συνέχεια τέλεσε την πανηγυρική Θεία Λειτουργία.

Κατά το Θείο Λόγο ο Σεβασμιώτατος ανέφερε τα κάτωθι:

«Τάγματα Πατριαρχῶν καὶ Ἀποστόλων, Ἱερέων τε Μαρτύρων δῆμοι, Προφητῶν ὁ σύλλογος, ἅπας δῆμος τῶν Ἀσκητῶν,

μακαρίζουσι τὴν θείαν πολιτείαν σου...»

Σήμερα συναχθήκαμε ακόμα μια φορά, εδώ στο ιερό τέμενος του αγίου Νικολάου, του ιεράρχου της Εκκλησίας μας, για να τιμήσουμε τη μνήμη του. Για να τιμήσουμε την μνήμη ενός αγίου επισκόπου, ενός αληθινού χριστιανού.

Γιατί όμως τέτοια μεγάλη τιμή, γιατί η αγιότητα ξεχώρισε πάνω στον Νικόλαο, τον επίσκοπο των Μύρων της Λυκίας; Μας απαντά το Κοντάκιό του λέγοντας: «τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε, τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκας τὴν ψυχήν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο ἡγιάσθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος».

Η θυσία του επισκόπου για την αλήθεια του Ευαγγελίου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και το δόσιμο της ψυχής του για το ποίμνιό του εξαγιάζει την ζωή του και την διακονία του. Τούτο καθίσταται ακόμα σημαντικότερο αν αναλογιστούμε ότι πέρασαν 17 αιώνες απ’ όταν έζησε ο άγιος Νικόλαος. 17 αιώνες κι ακόμα είναι πρότυπο επισκοπικής διακονίας, πρότυπο Ευαγγελικής βιωτής και πολιτείας, πρότυπο υπεράσπισης των δογμάτων της Εκκλησίας μας, πρότυπο αγιότητος και ένας από τους πλέον λαοφιλείς αγίους μας.

Η αγιότητα του αγίου Νικολάου ξεκινάει από το άγιο Θυσιαστήριο, το ιερό Σύνθρονο, τον θαυματουργό τάφο του και εξακτινώνεται σε ολόκληρη την χριστιανική οικουμένη. Όχι μόνο εξαιτίας των θαυμάτων του, αλλά κυρίως λόγω της πλήρους ταύτισης της ζωής του με τη ζωή του ποιμνίου του. Αυτή είναι η όντως διακονία του επισκόπου και εν γένει του κλήρου μας.

«…ἔθηκας τὴν ψυχήν σου ὑπὲρ λαοῦ σου…» γράφει το Κοντάκιο. Τί πιο τιμητικό για έναν επίσκοπο από το να τον τιμούν λέγοντας πως έδωσε την ψυχή του για τον λαό του! Ο άγιος Νικόλαος ξεκίνησε την αρχιερατική του διακονία εν καιρώ ανηλεών διωγμών και κατάφωρων αδικιών εις βάρος της χριστιανικής πίστεως, εις βάρος του κλήρου και του λαού της επαρχίας της Λυκίας, όπου η χάρις του Κυρίου θαυματουργικά τον έταξε για να αναλώσει τον εαυτό του και να διακονήσει τον πάσχοντα άνθρωπο αλλά και να βοηθήσει την Εκκλησία να απαλλαγεί από τις αιρέσεις που την βασάνιζαν.

Ακόμα κι αν ήταν όμως καιρός διωγμών, δεν δίστασε ο άγιος Νικόλαος γιατί βίωνε την πίστη προς τον Θεό ως μια διαρκή κατάσταση και όχι ως ένα εθιμικό γεγονός το οποίο εκδηλώνεται δύο ή περισσότερες φορές ετησίως. Η παρουσία του Θεού στη ζωή και την διακονία του επισκόπου Νικολάου είναι πραγματική και αδιαπραγμάτευτη, δεν χωρά υποχωρήσεις, δεν χωρά συμβιβασμούς. Ορθώνει το ανάστημά του, όχι από εγωισμό και υπερηφάνεια ή γιατί επιδιώκει τον έπαινο των ανθρώπων, αλλά γιατί αγαπά τον Μέγα Αρχιερέα Ιησού Χριστό και θέλει το

Ευαγγέλιό Του να διαδοθεί ελευθέρως. Ορθώνει το ανάστημά του γιατί αγαπά και τις ψυχές του ποιμνίου του και νοιάζεται μόνο για την σωτηρία τους. Δεν υπολογίζει διώκτες και κοσμικούς διοικητές, υπολογίζει μόνο ψυχές κοντά στο Ουράνιο Θυσιαστήριο να υμνούν τον Θεό.

Και οι άρχοντες του κόσμου τούτου τον τιμωρούν. Κι όταν στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας θα χαστουκίσει τον δυσσεβή Άρειο για να τον ελέγξει για τις κενές αιρετικές διδασκαλίες που προσπαθεί να εισάγει, πάλι θα τιμωρηθεί. Μάχεται για την αλήθεια της Εκκλησίας, μάχεται να κυβερνήσει το πλοίο της Εκκλησίας που ο Θεός τού εμπιστεύτηκε για να φτάσει στον λιμένα τον ακύμαντο και τον γαλήνιο. Μα η ζωή του δεν είναι γεμάτη τιμές, δεν είναι η ζωή ενός επισκόπου που ζει σε μια χριστιανική χώρα, δεν έχει δεδομένο τίποτε! Δεδομένη για τον άγιο Νικόλαο είναι μόνη η παρουσία του Κυρίου στη ζωή του, γι’ αυτό και δεν δειλιάζει, δεν σταματά.

Αλλά και το ποίμνιό του, ο κλήρος και ο λαός του καθοδηγείται από τον ποιμένα του, τον εμπιστεύονται. Σας υπενθυμίζω αυτό που σήμερα μας είπε ο Απόστολος Παύλος στο Αποστολικό ανάγνωσμα «...πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες...», δηλαδή «...να υπακούτε στους προϊσταμένους σας, διότι αυτοί αγρυπνούν για τις ψυχές σας, ως εκείνοι που θα δώσουν λόγο για σας...»

Συχνά με ρωτούν «Ποια είναι Σεβασμιώτατε η δουλειά των ιερέων, τί κάνουν οι ιερείς;» Ορίστε λοιπόν, ποια είναι η απάντηση, η διακονία μας και ο προορισμός μας είναι να αγρυπνούμε για τις ψυχές των ανθρώπων! Γιατί; Γιατί θα δώσουμε λόγο στον Θεό!!! Ιερέας που δεν έχει ξαγρυπνήσει από την αγωνία του για το ποίμνιό του, που δεν έχει προσευχηθεί νύχτα και ημέρα για τη σωτηρία των ανθρώπων, που δεν έχει δακρύσει για το βάρος της ευθύνης της διαποίμανσης των ψυχών των ανθρώπων με σκοπό τη σωτηρία, δεν είναι ιερέας!

Συγχωρέστε με που είμαι κάπως απότομος σήμερα με αυτό το θέμα, το ζήτημα δηλαδή της διακονίας του Κλήρου. Λαμβάνω αφορμή από την σημερινή εορτή του αγίου Νικολάου, ενός επισκόπου, όπως προείπα, ενός κληρικού! Ακούμε τόσον καιρό να βάλλεται ο Κλήρος πανταχόθεν. Λένε ορισμένοι: «Οι παπάδες δεν κάνουν τίποτε, οι παπάδες είναι ανεύθυνοι, οι μητροπολίτες δεν έχουν στόμα να μιλήσουν!» Οι μεν, μας κατηγορούν γιατί εν καιρώ πανδημίας κάνουμε υπακοή, με πόνο ψυχής, στις υποδείξεις των ειδικών επιστημόνων για την διαφύλαξη της υγείας των πιστών μας, και οι δε, ότι είμαστε ανεύθυνοι πάλι, αλλά λόγω «μεσαιωνικών» τάχατες αντιλήψεων, γιατί δεν έχουμε απαγορεύσει την Θεία Κοινωνία.

Ως ελάχιστος επίσκοπος και μητροπολίτης της Ιεράς Μητροπόλεως Τρίκκης και Σταγών επαναλαμβάνω για ακόμη μία φορά, δεν θα σταματήσω να το λέω, ολόκληρος ο Ιερός Κλήρος, επίσκοποι, πρεσβύτεροι και διάκονοι προσευχόμαστε νυχθημερόν για την υγεία όλων των ανθρώπων, χριστιανών και μη, γιατί αυτός είναι ο προορισμός μας, αυτή είναι η διακονία μας. Οι προσευχές μας είναι ταπεινές, το γνωρίζω, αλλά είναι αληθινές και θερμές! Λέγω μετά λόγου γνώσεως ότι δεν υπάρχει ιερέας που να μην προσεύχεται σε κάθε Θεία Λειτουργία εδώ και καιρό για την απαλλαγή μας από το κακό που έχει ενσκήψει στην ανθρωπότητα. Θεωρούν ορισμένοι ότι δεν προσευχόμαστε; Θεωρούν ορισμένοι ότι δεν παρακαλούμε τον Κύριο, τον ιατρό των ψυχών και των σωμάτων μας; Οι δεήσεις μας καθημερινά αναπέμπονται και είμαι βέβαιος ότι εισακούονται από τον Θεό, όχι λόγω της προσωπικής μας πνευματικής κατάστασης, αλλά γιατί η ιερωσύνη που φέρουμε πηγάζει από τον ίδιο τον Κύριο μας Ιησού Χριστού, τον μέγα Αρχιποίμενα που ποτέ δεν εγκαταλείπει το λογικό του ποίμνιο.

Σε εκείνους που μας κατηγορούν ότι συνεχίζουμε να μεταδίδουμε την Θεία Κοινωνία λέγω και πάλι ευθαρσώς, ότι ενώσω υπάρχει η Ορθόδοξος Εκκλησία μας και τελείται επί γης η Θεία Λειτουργία και κατέρχεται ο Παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας, οι πιστοί μας θα κοινωνούν του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου μας! Είναι το λιγότερο ασεβές και άηθες να κατηγορούμεθα γιατί τελούμε την Θεία Ευχαριστία και μεταδίδουμε από το Ποτήριο της ζωής το φάρμακο της αθανασίας! Αν δεν το κάναμε, πώς θα αντικρίζαμε σήμερα την εικόνα του αγίου Νικολάου; Αν σταματούσαμε τις Θείες Λειτουργίες, όπως ορισμένοι διακαώς επιθυμούν, αλλά δεν τους κάνουμε τη χάρη, πώς θα λέγαμε ότι είμαστε χριστιανοί;

Αγαπητοί μου, δεν τελούμε την Θεία Λειτουργία επειδή είναι δικαίωμά μας, δεν τελούμε την Θεία Λειτουργία γιατί θέλουμε να περάσουμε την ώρα μας ευχάριστα! Τελούμε την Θεία Λειτουργία γιατί θέλουμε να ζήσουμε, θέλουμε να ζήσουμε την αληθινή ζωή, την όντως ζωή και να προγευθούμε της τρυφής του Παραδείσου! Χριστιανός χωρίς μετοχή στα Άχραντα Μυστήρια δεν μπορεί να υπάρξει. Είναι το γεγονός της Θείας Ευχαριστίας που μας κάνει να είμαστε χριστιανοί.

Και ναι, κάνουμε οικονομία αυτόν τον καιρό, κάνουμε υπακοή στις υποδείξεις των ειδικών επιστημόνων όπως προείπα, αλλά κάνουμε και προσευχή για να μπορέσουμε όλοι σύντομα να γεμίσουμε τις εκκλησιές μας, να ψάλλουμε όλοι μαζί, να δοξολογήσουμε όλοι μαζί συναχθέντες και πάλι επί το αυτό.

Κοιτώ εδώ, στο μέσον του Ιερού Μητροπολιτικού μας Ναού, την εικόνα του προστάτου μας αγίου Νικολάου και προσεύχομαι ως ελάχιστος επίσκοπος σε έναν άγιο επίσκοπο, που η καρδιά του χτυπούσε για τον λαό του, να μπορέσετε όλοι που

τώρα σωματικά απουσιάζετε, να βρεθείτε ξανά εδώ μέσα. Μέσα στον Ναό του αγίου Νικολάου, να κυκλώσουμε και πάλι μαζί την ιερή του εικόνα, να ψάλλουμε και πάλι όλοι μαζί το Απολυτίκιό του, να γονατίσουμε δεόμενοι μπρος στην αγία μορφή του και να του πούμε με πόνο και συντριβής καρδίας: «Πάτερ Νικόλαε, εἰ καὶ τὰ Μύρα σιωπᾷ, ἀλλ’ ὁ κόσμος ὅλος, ὁ ὑπὸ σοῦ φωτισθείς, καὶ ἡ τοῦ Μύρου εὐωδία, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, ἀνακράζει εὐφήμοις ὑμνῳδίαις, καὶ οἱ σωθέντες διὰ σοῦ κατάκριτοι. Σὺν τοῖς ἐν Μύροις καὶ ἡμεῖς μέλποντες βοῶμεν· Πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ναι, άγιε Νικόλαε, όλα σήμερα σιωπούν, αλλά όλοι εμείς, όσοι λίγοι δυστυχώς είμαστε σήμερα εδώ μέσα στον Ναό σου, και όλοι που θα ήθελαν τώρα εδώ να βρίσκονται, όλοι όσοι έχουν φωτισθεί από εσένα, από τα θαύματά σου, σε παρακαλούμε και δεόμεθά σου να πρεσβεύσεις ταχέως στον Κύριό μας, στον Κύριο μας που είναι η σωτηρία, να απαλλαγούμε από τα δεινά, να μπορέσουμε να υμνήσουμε και πάλι ελεύθερα το όνομα του Τριαδικού Θεού.

Εδώ, ανάμεσά μας, βρίσκεσαι άγιε ιεράρχα του Χριστού Νικόλαε και μας ευλογείς και μας χαριτώνεις όλους λέγοντας «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετά πάντων ὑμῶν».

Αυτά τα τρία, η Χάρις, η Αγάπη και η Κοινωνία να είναι μαζί με όλους σας αδελφοί και παιδιά μου. Να ξανακοινωνήσουμε με τα πρόσωπα όλων με την χάρη και την

του καλού